

Arrest

nr. 169 990 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten J. HARDY en E. MASSIN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Oezbeek te zijn ,afkomstig uit het dorp Khilwati, district Shibirghan, provincie Jawzjan.

U heeft van 15 augustus 2011 tot 15 oktober 2011 een militaire opleiding gevolgd in Kabul. Vanaf december 2011 tot maart 2012 heeft u nog een aanvullende opleiding ‘commando’s’ bij het leger gevolgd en nadien bent u beginnen werken op de militaire basis in de provincie van Helmand. Acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, heeft uw eenheid deelgenomen aan een militaire operatie waarbij ook luchtversterking aan te pas kwam en waarbij 10 of 15 talibanleden zijn omgekomen. U kende voordien geen problemen, maar vanaf deze militaire operatie begon u telefonische bedreigingen te krijgen van een zekere talibancommandant genaamd Thoran en zijn aanhangers. U hoorde van uw

familie dat deze ook om de twee of drie dagen naar uw woning in uw dorp Khilwati kwamen en uw broer afranselden. Deze commandant Thoran, viseerde u wegens uw deelname als militair aan deze operatie in de provincie Helmand. U durfde de laatste acht maanden niet meer van Helmand naar uw familie in het dorp Khilwati terug te keren en besloot uw land te verlaten. U heeft via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, België na twee maanden reizen kunnen bereiken op 4 oktober 2015, waar u op 5 oktober 2015 uw asielaanvraag heeft ingediend. Na uw aankomst in België vernam u telefonisch van uw familie in Khilwati dat commandant Thoran nog drie of vier keer naar uw woning is gekomen om uw familie te bedreigen en lastig te vallen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw reispaspoort, uw militaire badge, een certificaat van uw opleiding bij het 'regiment van commando's' en foto's die zijn genomen tijdens uw werk als militair, neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw erg ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen aangaande uw tewerkstelling in een militaire basis in Helmand, aangaande uw deelname aan militaire operaties ter plaatse en aangaande de problemen met talibancommandant Thoran die hieruit zouden zijn voortgevloeid, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden persoonlijke vervolgingsvrees.

Ten eerste, dient er opgemerkt te worden dat u niet heeft kunnen aantonen dat u daadwerkelijk gestationeerd was in een militaire basis in het centrum van Helmand. Gevraagd waar uw militaire basis precies gelegen was in de provincie Helmand, kon u enkel zeggen dat het gelegen was in het centrum van Helmand. U wist niet in welk district de militaire basis was gelegen. Gevraagd naar de naam van de basis, beweerde u, merkwaardig genoeg, dat de basis geen naam had. Gevraagd naar het districtscentrum waar uw militaire basis gelegen was, antwoordde u enkel dat het gekend is onder de naam 'Helmand' (gehoor CGVS, p. 7). In dit verband dient er op gewezen te worden dat geen enkel districtscentrum van een district in de provincie Helmand, gekend is onder de naam 'Helmand'. Dit is immers de naam van de provincie. Voorts gevraagd naar namen van dorpen naast uw commandopost, beweert u dat er geen dorpen, eigenlijk niets was, louter wat verder een andere militaire basis (CGVS, p. 7). U beweert dat uw militaire basis gelegen was buiten de stad, maar gevraagd welke stad dat dan was, kon u zich dat evenmin nog herinneren. Volgens u was er een geplaveide weg van uw basis naar steden als Kandahar en Kabul, maar u kon geen enkele stad noemen tussen uw basis en de in andere provincies gelegen steden Kandahar en Kabul. Gevraagd hoe u en uw eenheid zich dan naar andere steden verplaatsten, beweerde u dat u via een luchthaven ging, die een uur van uw basis verwijderd lag. Gevraagd of deze luchthaven in een andere militaire basis lag, beweerde u van wel, maar u zou zich de naam van de luchthaven niet kunnen herinneren, noch de naam van de militaire basis waar deze zich zou bevinden. U kon enkel zeggen dat het een Amerikaanse luchthaven was, en dat jullie dan 20 minuten via deze geplaveide weg gingen, tot deze zou gestopt zijn. U zou op deze route dan twee dorpen passeren, maar gevraagd naar deze dorpen kon u de namen evenmin noemen (CGVS, p. 8). Het is bevreemdend dat u zo onwetend bent aangaande de naam van de luchthaven/militaire basis, de situering ervan en aangaande de namen van de dorpen die u passeerde, daar u beweerde dat u meermaals naar Kabul terugkeerde via deze luchthaven (CGVS, p. 8). U zou volgens uw verklaringen zelfs meer dan drie jaar in Helmand gestationeerd zijn, zodat toch een betere geografische kennis van u kan verwacht worden (CGVS p.).

Voorts, bleek uw kennis wet betreffende andere militaire basissen in de provincie Helmand en wat betreft de geografische kennis in het algemeen bijzonder gebrekkig. Zo beweerde u dat er nog vele andere militaire basissen waren in Helmand, waar nog buitenlandse troepen zijn gestationeerd (CGVS, p. 8). Doch, hiernaar geïnformeerd kon u echter geen enkele naam van een andere militaire basis geven, noch de regio of het district waarin deze zouden gelegen zijn. Toen u gevraagd werd of Nad Ali, Musa Qala, Lashkar Gah, Washer, Kajaki, Nawzad en Uruzgan, u iets zeggen, herkende u enkel Uruzgan als de naam van een provincie waar ook een 'kandak' (bataljon) gestationeerd zou zijn, doch u kon vreemd genoeg niet zeggen waar die provincie gelegen is, hoewel deze grenst aan het district Sangin, waar u volgens uw verklaringen aan verschillende operaties zou hebben deelgenomen (CGVS, p. 7). U verklaarde verder nog dat Musa Qala een plaats is die 'misschien' tot Helmand behoort en waar het Afghaans nationaal leger (ANA) zou gestationeerd zijn, maar u kon hoe dan ook niet toelichten of Musa Qala dan een district, dorp of regio is, laat staan dat u Musa Qala herkende als een buurddistrict van Sangin (CGVS, p. 8). Evenmin herkende u Nad Ali, Lashkar Gah, Washer, Kajaki, en Nawzad als andere districten van de provincie Helmand, hetgeen geenszins aannemelijk is. Immers, er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u, die beweert gedurende drieënhalf jaar gestationeerd geweest te zijn in de provincie Helmand en deel zou hebben genomen aan verschillende operaties

buiten zijn basis in het district Sangin, minstens toch al eens de namen van buurdistricten of andere districten van Helmand zou opgevangen hebben. Te meer daar uit informatie van het CGVS blijkt dat in districten als Lashkar Gah, Nad Ali, Musa Qala, en Kajaki, waarvan de twee laatste buurdistricten zijn van Sangin, verschillende militaire basissen zijn gestationeerd die nog operationeel waren in de periode dat u in de provincie Helmand zou hebben gewerkt.

Voorts, verklaarde u dat u om de twee of drie weken naar het Sangin district ging voor operaties die drie of vier dagen duurden. U zou tijdens zo een operatie bijvoorbeeld naar dorpen gegaan zijn en ter plaatse huizen gecontroleerd hebben op wapens en drugs. Tijdens dergelijke operaties zou uw team verschillende talibanleden gearresteerd hebben (CGVS, p. 9). Hier dieper op ingegaan bleek u echter eenvoudige vragen zoals namen van de dorpen waar deze operaties plaatsvonden, de naam van de operaties en de namen van talibangroeperingen die actief zijn in die regio's niet te kunnen beantwoorden. Uw verklaring voor uw onwetendheid was dat uw oversten van deze informatie op de hoogte waren en dat u slechts bevelen opvolgde (CGVS, p. 9). Het is tevens opmerkelijk dat u plots geconfronteerd met deze opvallende onwetendheid, uw verklaringen wijzigde, zeggende dat u misschien naar dorpen bent geweest, maar meestal toch de basis moest bewaken (gehoor CGVS, p. 9). Toen u geconfronteerd werd met deze wijziging in uw opeenvolgende verklaringen, namelijk dat het toch merkwaardig is dat u daarnet beweerde verschillende acties te hebben uitgevoerd in verschillende dorpen, antwoordde u wederom dat jullie, de gewone soldaten, coördinaten kregen en pas ter plaatse met de mensen spraken om te weten te komen op welke locatie jullie zich bevonden (CGVS, p. 9). Toen u daarop werd gevraagd of u via deze burgers dan dorpsnamen heeft horen vallen, ontweek u dan wederom de vraag, want u zou 'gewoon uw werk gedaan hebben' (CGVS, p. 9). In het licht hiervan kan opgemerkt worden dat een dergelijk gebrek aan kennis, afbreuk doet aan uw bewering daadwerkelijk te zijn gestationeerd en actief te hebben deelgenomen aan militaire operaties in de provincie Helmand. Zelfs van een gewone soldaat, die geen scholing heeft genoten (CGVS, p. 5), kan verwacht worden dat hij enige praktische basiskennis aangaande zijn militaire basis en zijn militaire activiteiten aan de dag kan leggen. In casu is dit geenszins het geval.

Bijkomend, gevraagd naar (de oorzaak van) uw problemen met de taliban, meer bepaald met de talibancommandant Thoran, blijkt u hieromtrent eveneens gebrekkige, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen af te leggen. U beweerde dat deze commandant Thoran u beschuldigde medeplichtig te zijn aan de dood van zijn strijdmakkers, die sneuvelden tijdens een operatie in Sangin. Er dient op gewezen te worden dat u een dergelijke bewering evenmin hard kan maken. Ten eerste, is het op zich al opmerkelijk dat u, die sinds maart 2012 als militair werkte op de militaire basis in Helmand en voordien nooit enig probleem zou hebben gekend, plots acht maanden voor uw vertrek door talibancommandant Thoran gevisieerd zou worden, omwille van uw deelname aan een operatie in Sangin, waarbij een tien of vijftiental taliban waaronder ook manschappen van Thoran, zouden zijn gedood tijdens een luchtaanval (CGVS, p. 13). Immers, u verklaarde een gewoon soldaat te zijn, zonder enige militaire rang, wiens bijdrage zou beperkt zijn tot het opvolgen van de commando's en bevelen (CGVS, p. 7, 14). Dat een talibancommandant van wie de manschappen actief zouden zijn in de provincie Helmand in het zuiden van Afghanistan, zou afzakken of zijn mannen naar uw dorp Khilwati zou sturen, honderden kilometers verder gelegen in de meer noordelijk gelegen provincie Jawzjan en daarbij om de twee of drie dagen bij uw familie langs zou gaan, lijkt letterlijk en figuurlijk ver gezocht en tevens een bijna onmogelijke operatie. Te meer daar u aanvankelijk zelf beweerde dat de taliban niet exact wisten waar u werkte/gestationeerd was, enkel dat u een soldaat was (gehoor CGVS, p. 13). Wanneer u dan geconfronteerd werd met de vraag hoe talib Thoran dan zou kunnen weten dat u ook zou hebben deelgenomen aan deze operatie in Sangin, een district in Helmand, wijzigde u plots uw verklaringen. U beweerde nu dat de taliban tot op bepaalde op de hoogte wisten dat uw 'kandak' (bataljon) bij deze aanval ook betrokken was, waardoor u medeverantwoordelijk gesteld zou zijn voor de dood van deze talibanleden (CGVS, p. 13). In het licht van uw verklaringen kan opgemerkt worden dat zelfs als kan aangenomen worden dat de taliban zouden beschikken over dergelijke verreikende kanalen om uw tewerkstellingsbasis en uw deelname aan specifieke operaties te achterhalen, dan lijkt het een zeer tijdrovende, intensieve en tevens risicovolle bezigheid voor de taliban om om de paar dagen de familie van een gewone soldaat zonder rang of betekenis, honderden kilometers verder in een andere provincie te gaan lastig vallen.

Voorts, betreffende de door u aangehaalde operatie, waaraan u zou hebben deelgenomen en waarna u gevisieerd zou worden door commandant Thoran, dient er nog opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat u beweerde dat deze operatie geen naam zou hebben en dat u evenmin deze locatie waar die plaatsvond kan toelichten. Zo kon u hoe dan ook geen naam van een plaats, regio of dorp noemen waar deze operatie zou hebben plaatsgevonden. U beweerde dat coördinaten op een kaart gegeven worden, doch dat u hiervan niet op de hoogte was en enkel de commandant diende te volgen. Toen hier dieper op werd ingegaan, gaf u toe dat de commandant u ook de coördinaten op de kaart zou hebben getoond, doch dat u geen opleiding heeft genoten en er dus helemaal niets van begrepen zou hebben (CGVS, p.

14). Toen u dan gevraagd werd hoe u dan zou geweten hebben waar u zou moeten heengaan, antwoordde u dat een helikopter uw eenheid ergens dropte en dat u en uw collega's vervolgens een beroep deden op de lokale bevolking voor de plaats- en dorpsnaam (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat een dergelijke manier van werken, zonder te weten waar jullie waren, toch wel erg risicovol lijkt, antwoordde u dat u en uw collega's enkel soms aan kinderen of burgers die buiten waren jullie locatie vroegen (CGVS, p. 14). Hierbij kan toch verwacht worden dat jullie ook de plaatsnaam gebruikt door de lokale bewoners zouden moeten kennen, aangezien de dorpelingen niet op de hoogte zullen zijn van de coördinaten. Voorgaande verklaringen, waarbij u en uw team zouden zijn overgeleverd aan de goodwill van de lokale bevolking, lijkt erg riskant, onprofessioneel en dusdoende hoogst onaannemelijk. Bovendien kan hier nog aan toegevoegd worden, dat zelfs indien aangenomen wordt dat u en uw collega's de lokale burgers telkens aan de tand moesten voelen betreffende informatie wat betreft namen van dorpen en plaatsen waar dergelijke operaties zouden hebben plaatsgevonden, dat u dan toch wel erg onwetend bent, nu u blijkbaar geen enkel dorps- of plaatsnaam kan geven.

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat u verklaarde dat de talibanleden van commandant Thoran sinds de laatste acht maanden voor uw vertrek om de twee of drie dagen naar uw woning in uw dorp Khilwati, kwamen om uw familie lastig te vallen en uw broer te mishandelen en dat de taliban ook na uw vertrek deze bezoeken nog zouden hebben verdergezet (CGVS, p. 12-13). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u verklaarde dat uw ouders en uw twee broers, ondanks deze frequente bezoeken, nog steeds in uw dorp Khilwati zijn blijven wonen (CGVS, p. 6). Verder, kan nog opgemerkt worden dat toen u aan het begin van uw gehoor gevraagd werd naar eventuele andere problemen of incidenten na uw vertrek uit Afghanistan, u beweerde dat er geen problemen meer waren (CGVS, p. 7). Toen u aan het eind van uw gehoor opnieuw gevraagd werd of de problemen na uw vertrek uit Afghanistan gestopt zijn, beweerde u plots van niet en haalde u dan de bezoeken van de taliban aan. Toen u daarop geconfronteerd werd met deze incoherentie in uw verklaringen, verklaarde u dat de taliban aan deur kwamen bij uw familie, maar niet uw woning binnen gingen (CGVS, p. 15). Een dergelijke vergoelijking kan de hierboven aangehaalde discrepantie echter niet verschonen.

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan dat door u beweerde problemen met en vervolgingsvrees voor de taliban, meer bepaald commandant Thoran en zijn trawanten, geen enkel geloof kan gehecht worden.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Betreffende de uw paspoort, dient er op gewezen te worden dat dit slechts een kopie betreft en dat hoe dan ook dit stuk hoogstens een aanwijzing kan zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen echter niet ter discussie staat. Betreffende de door u neergelegde militaire identiteitskaart en uw certificaat van uw opleiding bij het 'regiment van commando's', dient er op gewezen te worden dat, los van het feit dat documenten slechts bewijskrachtig zijn indien deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, uit deze documenten bezwaarlijk kan afgeleid worden dat u als militair daadwerkelijk in de provincie Helmand, waar uw problemen ontstaan zijn, zou gestationeerd geweest zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan toegekend, aangezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn in een buiten Afghanistan. Valse Afghaanse documenten zijn vaak niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. Tot slot, betreffende de door u neergelegde foto's, dient er op gewezen te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016 en een kaart van UNOCHA getiteld “Afghanistan 2016 HNO: Conflict Severity Index”) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties. Echter, uit dezelfde informatie blijkt ook dat een groot deel van de conflictgerelateerde incidenten in de provincie Jawzjan enerzijds doelgericht geweld betreft, en anderzijds verband houdt met de handhaving van de veiligheid en de openbare orde (i.e. IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn; zie pagina 13 en pagina 140 van voornoemd EASO-rapport) betreffen. Hoewel het aantal gevallen van “security enforcement” inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit ook op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt verder dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn, en dat de aanwezigheid van de Anti-Government Elements (AGE's) hoofdzakelijk geconcentreerd is in de zuidwestelijke districten. Niettegenstaande er in uw district Shiberghan meer veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden dan in de meeste andere districten van de provincie Jawzjan, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld in uw district voornamelijk doelgericht van aard is. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het de inwoners van Shiberghan dwingt hun woonplaats te verlaten. Uw district blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw erg ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen aangaande uw tewerkstelling in een militaire basis in Helmand, aangaande uw deelname aan militaire operaties ter plaatse en aangaande de problemen met talibancommandant Thoran die hieruit zouden zijn voortgevloeid, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden persoonlijke vervolgingsvrees.

Ten eerste, dient er opgemerkt te worden dat u niet heeft kunnen aantonen dat u daadwerkelijk gestationeerd was in een militaire basis in het centrum van Helmand. Gevraagd waar uw militaire basis precies gelegen was in de provincie Helmand, kon u enkel zeggen dat het gelegen was in het centrum van Helmand. U wist niet in welk district de militaire basis was gelegen. Gevraagd naar de naam van de basis, beweerde u, merkwaardig genoeg, dat de basis geen naam had. Gevraagd naar het districtscentrum waar uw militaire basis gelegen was, antwoordde u enkel dat het gekend is onder de naam 'Helmand' (gehoor CGVS, p. 7). In dit verband dient er op gewezen te worden dat geen enkel districtscentrum van een district in de provincie Helmand, gekend is onder de naam 'Helmand'. Dit is immers de naam van de provincie. Voorts gevraagd naar namen van dorpen naast uw commandopost, beweert u dat er geen dorpen, eigenlijk niets was, louter wat verder een andere militaire basis (CGVS, p. [8]). U beweert dat uw militaire basis gelegen was buiten de stad, maar gevraagd welke stad dat dan was, kon u zich dat evenmin nog herinneren. Volgens u was er een geplaveide weg van uw basis naar steden als Kandahar en Kabul, maar u kon geen enkele stad noemen tussen uw basis en de in andere provincies gelegen steden Kandahar en Kabul. Gevraagd hoe u en uw eenheid zich dan naar andere steden verplaatsten, beweerde u dat u via een luchthaven ging, die een uur van uw basis verwijderd lag. Gevraagd of deze luchthaven in een andere militaire basis lag, beweerde u van wel, maar u zou zich de naam van de luchthaven niet kunnen herinneren, noch de naam van de militaire basis waar deze zich zou bevinden. U kon enkel zeggen dat het een Amerikaanse luchthaven was, en dat jullie dan 20 minuten via deze geplaveide weg gingen, tot deze zou gestopt zijn. U zou op deze route dan twee dorpen passeren, maar gevraagd naar deze dorpen kon u de namen evenmin noemen (CGVS, p. 8). Het is bevreemdend dat u zo onwetend bent aangaande de naam van de luchthaven/militaire basis, de situering ervan en aangaande de namen van de dorpen die u passeerde, daar u beweerde dat u meermaals naar Kabul terugkeerde via deze luchthaven (CGVS, p. 8). U zou volgens uw verklaringen zelfs meer dan drie jaar in Helmand gestationeerd zijn, zodat toch een betere geografische kennis van u kan verwacht worden (CGVS p. [3, 7]).

Voorts, bleek uw kennis wet betreffende andere militaire basissen in de provincie Helmand en wat betreft de geografische kennis in het algemeen bijzonder gebrekkig. Zo beweerde u dat er nog vele andere militaire basissen waren in Helmand, waar nog buitenlandse troepen zijn gestationeerd (CGVS, p. 8). Doch, hiernaar geïnformeerd kon u echter geen enkele naam van een andere militaire basis geven, noch de regio of het district waarin deze zouden gelegen zijn. Toen u gevraagd werd of Nad Ali, Musa Qala, Lashkar Gah, Washer, Kajaki, Nawzad en Uruzgan, u iets zeggen, herkende u enkel Uruzgan als de naam van een provincie waar ook een 'kandak' (bataljon) gestationeerd zou zijn, doch u kon vreemd genoeg niet zeggen waar die provincie gelegen is, (...) (CGVS, p. 7). U verklaarde verder nog dat Musa Qala een plaats is die 'misschien' tot Helmand behoort en waar het Afghaans nationaal leger (ANA) zou gestationeerd zijn, maar u kon hoe dan ook niet toelichten of Musa Qala dan een district, dorp of regio is, laat staan dat u Musa Qala herkende als een buurdistrict van Sangin (CGVS, p. 8). Evenmin herkende u Nad Ali, Lashkar Gah, Washer, Kajaki, en Nawzad als andere districten van de provincie Helmand, hetgeen geenszins aannemelijk is. Immers, er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u, die beweert gedurende drieënhalf jaar gestationeerd geweest te zijn in de provincie Helmand en deel zou hebben genomen aan verschillende operaties buiten zijn basis in het district Sangin, minstens toch al eens de namen van buurdistricten of andere districten van Helmand zou opgevangen hebben. Te meer daar uit informatie van het CGVS blijkt dat in districten als Lashkar Gah, Nad Ali, Musa Qala, en Kajaki, waarvan de twee laatsten buurdistricten zijn van Sangin, verschillende militaire basissen zijn gestationeerd die nog operationeel waren in de periode dat u in de provincie Helmand zou hebben gewerkt.

Voorts, verklaarde u dat u om de twee of drie weken naar het Sangin district ging voor operaties die drie of vier dagen duurden. U zou tijdens zo een operatie bijvoorbeeld naar dorpen gegaan zijn en ter plaatse huizen gecontroleerd hebben op wapens en drugs. Tijdens dergelijke operaties zou uw team verschillende talibanleden gearresteerd hebben (CGVS, p. 9). Hier dieper op ingegaan bleek u echter eenvoudige vragen zoals namen van de dorpen waar deze operaties plaatsvonden, de naam van de operaties en de namen van talibangroeperingen die actief zijn in die regio's niet te kunnen beantwoorden. Uw verklaring voor uw onwetendheid was dat uw oversten van deze informatie op de hoogte waren en dat u slechts bevelen opvolgde (CGVS, p. 9). Het is tevens opmerkelijk dat u plots

geconfronteerd met deze opvallende onwetendheid, uw verklaringen wijzigde, zeggende dat u misschien naar dorpen bent geweest, maar meestal toch de basis moest bewaken (gehoor CGVS, p. 9). Toen u geconfronteerd werd met deze wijziging in uw opeenvolgende verklaringen, namelijk dat het toch merkwaardig is dat u daarnet beweerde verschillende acties te hebben uitgevoerd in verschillende dorpen, antwoordde u wederom dat jullie, de gewone soldaten, coördinaten kregen en pas ter plaatse met de mensen spraken om te weten te komen op welke locatie jullie zich bevonden (CGVS, p. 9). Toen u daarop werd gevraagd of u via deze burgers dan dorpsnamen heeft horen vallen, ontweek u dan wederom de vraag, want u zou 'gewoon uw werk gedaan hebben' (CGVS, p. 9). In het licht hiervan kan opgemerkt worden dat een dergelijk gebrek aan kennis, afbreuk doet aan uw bewering daadwerkelijk te zijn gestationeerd en actief te hebben deelgenomen aan militaire operaties in de provincie Helmand. Zelfs van een gewone soldaat, die geen scholing heeft genoten (CGVS, p. 5), kan verwacht worden dat hij enige praktische basiskennis aangaande zijn militaire basis en zijn militaire activiteiten aan de dag kan leggen. In casu is dit geenszins het geval.

Bijkomend, gevraagd naar (de oorzaak van) uw problemen met de taliban, meer bepaald met de talibancommandant Thoran, blijkt u hieromtrent eveneens gebrekkige, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen af te leggen. U beweerde dat deze commandant Thoran u beschuldigde medeplichtig te zijn aan de dood van zijn strijdmakkers, die sneuvelden tijdens een operatie in Sangin. Er dient op gewezen te worden dat u een dergelijke bewering evenmin hard kan maken. Ten eerste, is het op zich al opmerkelijk dat u, die sinds maart 2012 als militair werkte op de militaire basis in Helmand en voordien nooit enig probleem zou hebben gekend, plots acht maanden voor uw vertrek door talibancommandant Thoran geïsoleerd zou worden, omwille van uw deelname aan een operatie in Sangin, waarbij een tien of vijftiental taliban waaronder ook manschappen van Thoran, zouden zijn gedood tijdens een luchtaanval (CGVS, p. 13). Immers, u verklaarde een gewoon soldaat te zijn, zonder enige militaire rang, wiens bijdrage zou beperkt zijn tot het opvolgen van de commando's en bevelen (CGVS, p. 7, 14). Dat een talibancommandant van wie de manschappen actief zouden zijn in de provincie Helmand in het zuiden van Afghanistan, zou afzakken of zijn mannen naar uw dorp Khilwati zou sturen, honderden kilometers verder gelegen in de meer noordelijk gelegen provincie Jawzjan en daarbij om de twee of drie dagen bij uw familie langs zou gaan, lijkt letterlijk en figuurlijk ver gezocht en tevens een bijna onmogelijke operatie. Te meer daar u aanvankelijk zelf beweerde dat de taliban niet exact wisten waar u werkte/gestationeerd was, enkel dat u een soldaat was (gehoor CGVS, p. 13). Wanneer u dan geconfronteerd werd met de vraag hoe talib Thoran dan zou kunnen weten dat u ook zou hebben deelgenomen aan deze operatie in Sangin, een district in Helmand, wijzigde u plots uw verklaringen. U beweerde nu dat de taliban tot op bepaalde op de hoogte wisten dat uw 'kandak' (bataljon) bij deze aanval ook betrokken was, waardoor u medeverantwoordelijk gesteld zou zijn voor de dood van deze talibanleden (CGVS, p. 13). In het licht van uw verklaringen kan opgemerkt worden dat zelfs als kan aangenomen worden dat de taliban zouden beschikken over dergelijke verreikende kanalen om uw tewerkstellingsbasis en uw deelname aan specifieke operaties te achterhalen, dan lijkt het een zeer tijdrovende, intensieve en tevens risicovolle bezigheid voor de taliban om om de paar dagen de familie van een gewone soldaat zonder rang of betekenis, honderden kilometers verder in een andere provincie te gaan lastig vallen.

Voorts, betreffende de door u aangehaalde operatie, waaraan u zou hebben deelgenomen en waarna u geïsoleerd zou worden door commandant Thoran, dient er nog opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat u beweerde dat deze operatie geen naam zou hebben en dat u evenmin deze locatie waar die plaatsvond kan toelichten. Zo kon u hoe dan ook geen naam van een plaats, regio of dorp noemen waar deze operatie zou hebben plaatsgevonden. U beweerde dat coördinaten op een kaart gegeven worden, doch dat u hiervan niet op de hoogte was en enkel de commandant diende te volgen. Toen hier dieper op werd ingegaan, gaf u toe dat de commandant u ook de coördinaten op de kaart zou hebben getoond, doch dat u geen opleiding heeft genoten en er dus helemaal niets van begrepen zou hebben (CGVS, p. 14). Toen u dan gevraagd werd hoe u dan zou weten waar u zou moeten heengaan, antwoordde u dat een helikopter uw eenheid ergens dropte en dat u en uw collega's vervolgens een beroep deden op de lokale bevolking voor de plaats- en dorpsnaam (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat een dergelijke manier van werken, zonder te weten waar jullie waren, toch wel erg risicovol lijkt, antwoordde u dat u en uw collega's enkel soms aan kinderen of burgers die buiten waren jullie locatie vroegen (CGVS, p. 14). Hierbij kan toch verwacht worden dat jullie ook de plaatsnaam gebruikt door de lokale bewoners zouden moeten kennen, aangezien de dorpelingen niet op de hoogte zullen zijn van de coördinaten. Voorgaande verklaringen, waarbij u en uw team zouden zijn overgeleverd aan de goodwill van de lokale bevolking, lijkt erg riskant, onprofessioneel en dusdoende hoogst onaannemelijk. Bovendien kan hier nog aan toegevoegd worden, dat zelfs indien aangenomen wordt dat u en uw collega's de lokale burgers telkens aan de tand moesten voelen

betreffende informatie wat betreft namen van dorpen en plaatsen waar dergelijke operaties zouden hebben plaatsgevonden, dat u dan toch wel erg onwetend bent, nu u blijkbaar geen enkel dorps- of plaatsnaam kan geven.

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat u verklaarde dat de talibanleden van commandant Thoran sinds de laatste acht maanden voor uw vertrek om de twee of drie dagen naar uw woning in uw dorp Khilwati, kwamen om uw familie lastig te vallen en uw broer te mishandelen en dat de taliban ook na uw vertrek deze bezoeken nog zouden hebben verdergezet (CGVS, p. 12-13). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u verklaarde dat uw ouders en uw twee broers, ondanks deze frequente bezoeken, nog steeds in uw dorp Khilwati zijn blijven wonen (CGVS, p. 6). Verder, kan nog opgemerkt worden dat toen u aan het begin van uw gehoor gevraagd werd naar eventuele andere problemen of incidenten na uw vertrek uit Afghanistan, u beweerde dat er geen problemen meer waren (CGVS, p. 7). Toen u aan het eind van uw gehoor opnieuw gevraagd werd of de problemen na uw vertrek uit Afghanistan gestopt zijn, beweerde u plots van niet en haalde u dan de bezoeken van de taliban aan. Toen u daarop geconfronteerd werd met deze incoherentie in uw verklaringen, verklaarde u dat de taliban aan deur kwamen bij uw familie, maar niet uw woning binnen gingen (CGVS, p. 15). Een dergelijke vergoelijking kan de hierboven aangehaalde discrepantie echter niet verschonen.

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan dat door u beweerde problemen met en vervolgingsvrees voor de taliban, meer bepaald commandant Thoran en zijn trawanten, geen enkel geloof kan gehecht worden.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Betreffende de uw paspoort, dient er op gewezen te worden dat dit slechts een kopie betreft en dat hoe dan ook dit stuk hoogstens een aanwijzing kan zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen echter niet ter discussie staat. Betreffende de door u neergelegde militaire identiteitskaart en uw certificaat van uw opleiding bij het 'regiment van commando's', dient er op gewezen te worden dat, los van het feit dat documenten slechts bewijskrachtig zijn indien deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, uit deze documenten bezwaarlijk kan afgeleid worden dat u als militair daadwerkelijk in de provincie Helmand, waar uw problemen ontstaan zijn, zou gestationeerd geweest zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat aan Afgaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan toegekend, aangezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn in een buiten Afghanistan. Valse Afgaanse documenten zijn vaak niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. Tot slot, betreffende de door u neergelegde foto's, dient er op gewezen te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing berust op een appreciatiefout en dat hij een vluchteling is. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk gestationeerd was in een militaire basis in het centrum van Helmand, wijst hij erop dat hij telkens voor enkele dagen naar Sangin ging en nooit voor een langere periode. Verzoeker stelt te weten dat de militaire basis "Oakskis" werd genoemd, maar beweert dat zijn verklaringen foutief werden opgeschreven en hij in plaats van 'Helmand' de naam 'Oaksis' had gegeven. Verzoeker geeft aan dat hij om naar de militaire basis te gaan een vlucht moest nemen van Kabul naar Helmand en vervolgens in een auto van de regering reisde gedurende een uur en tien minuten. Dat hij geen perfecte kennis heeft van de streek wijt verzoeker aan het feit dat hij daar enkel in een groep aanwezig was voor militaire operaties, louter bevelen moest opvolgen en niet zelf zijn weg moest zoeken.

De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde om de twee of drie weken naar het Sangin district te zijn geweest voor militaire operaties die telkens drie of vier dagen duurden (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Volgens zijn verklaringen zou hij in totaal meer dan drie jaar in Helmand gestationeerd geweest zijn (*Ibid.*, p. 3, 7). De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde gedurende meerdere jaren op regelmatige tijdstippen van en naar eenzelfde militaire basis te zijn gereisd, geen preciezere informatie kan verstrekken over de geografische locatie van en de reisweg naar deze basis. Gevraagd naar de naam van het districtscentrum in Helmand, gaf verzoeker de naam 'Helmand'. Gevraagd naar de naam van de militaire basis waar hij gestationeerd was, antwoordde verzoeker dat deze basis geen naam had (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Dat verzoeker in plaats van 'Helmand' 'Oaksis' of 'Oakskis' zou

hebben gezegd maar zijn verklaring verkeerd genoteerd werd, is een blote bewering waarvoor geen enkele aanwijzing kan worden gevonden in het administratief dossier en die verzoeker geenszins staft. De Raad wenst te benadrukken dat van verzoeker geen *“perfecte kennis van de streek”* wordt verwacht, doch wel dat hij doet blijken van een zekere basiskennis wat betreft de locatie van zijn militaire basis en de operaties die van daaruit werden gevoerd. Verondersteld mag worden dat de naam van de operaties waaraan verzoeker deelnam tot deze basiskennis behoort. Het argument dat enkel de commandant deze naam kende kan allerminst overtuigen. Zelfs van een ongeletterde, gewone soldaat die enkel in groep opereerde, nooit naar school is geweest en slechts verondersteld werd bevelen van zijn leidinggevend op te volgen mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer volledige en gedetailleerde informatie kan verstrekken omtrent de plaatsen waar hij kwam en de operaties waarbij hij betrokken was.

Volgens verzoeker wordt zijn militaire carrière niet betwist. Hij wijst erop dat zijn verklaringen over het leger en de commando's niet in twijfel worden getrokken en dat hij heel veel kan vertellen over zijn afdeling, leidinggevend, etc. Ter illustratie haalt verzoeker een passage uit het gehoorverslag aan. Verder laat verzoeker gelden dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat hij heel goed kon antwoorden op alle vragen betreffende het kamp en het dagelijkse leven in de militaire basis, waarop hij opnieuw uit het gehoorverslag citeert. De Raad wenst verzoeker erop te wijzen dat hij de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing aangaande bepaalde van zijn verklaringen niet weerlegt of verklaart door de aandacht te vestigen op andere verklaringen waarop in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007) en is de Raad van oordeel dat de elementen die verzoeker desgevallend wél wist te vermelden niet opwegen tegen zijn onwetendheid betreffende kernaspecten van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker opmerkt dat de door hem neergelegde militaire identiteitskaart, certificaat van opleiding en foto's niet in rekening werden genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en meent dat deze documenten zijn relaas staven, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing hieromtrent het volgende stelt: *“(...) De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. (...) Betreffende de door u neergelegde militaire identiteitskaart en uw certificaat van uw opleiding bij het ‘regiment van commando's’, dient er op gewezen te worden dat, los van het feit dat documenten slechts bewijskrachtig zijn indien deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, uit deze documenten bezwaarlijk kan afgeleid worden dat u als militair daadwerkelijk in de provincie Helmand, waar uw problemen ontstaan zijn, zou gestationeerd geweest zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan toegekend, aangezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn in een buiten Afghanistan. Valse Afghaanse documenten zijn vaak niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. Tot slot, betreffende de door u neergelegde foto's, dient er op gewezen te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. (...)”*. In de mate dat verzoeker op bovenstaande motieven van de bestreden beslissing niet ingaat, doet hij er geen afbreuk aan.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoekers ouders en twee broers ondanks frequente bezoeken van de mannen van talibancommandant Thoran in Khilwati zijn blijven wonen, voert verzoeker aan dat zijn familie niet voldoende financiële middelen heeft om naar een ander gebied te verhuizen. Bovendien zouden er buiten Khilwati geen andere familieleden wonen waar ze naartoe zouden kunnen gaan. Niettegenstaande hun leven in Khilwati in gevaar zou zijn, zouden verzoekers familieleden voornamelijk omwille van economische redenen dit dorp niet hebben verlaten. Verzoeker acht het daarenboven weinig waarschijnlijk dat zijn familie elders in Afghanistan een veilig leven zou kunnen opbouwen gelet op de onstabiele situatie in de regio. In dit verband verwijst verzoeker tevens naar door hem gevoegde informatie waaruit zou blijken dat de wegen in Shibirghan geïsoleerd worden door aanvallen. Verzoeker besluit dat er sprake zou zijn van een subjectieve beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarin geen rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie in de streek, noch met de financiële situatie van verzoekers familie. Verzoekers bewering als zou zijn familie het zich niet kunnen permitteren zich elders te vestigen en als zou zij niemand kennen waarbij zij terecht kan, houdt geen steek. Het is immers niet aannemelijk dat personen van wie het leven nagenoeg dagdagelijks in gevaar is zich er door financiële overwegingen van laten weerhouden deze dreiging te ontvluchten en vervolgens op zoek te gaan naar een oplossing voor een eventueel huisvestingsprobleem. Dat het nergens anders in Afghanistan mogelijk zou zijn om een veilig leven te leiden is een loze bewering die geen steun vindt in het administratief dossier, noch in

de informatie die door verzoeker wordt bijgebracht. Zoals lager wordt uiteengezet, kan uit de beschikbare informatie worden besloten dat er voor burgers in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarnaar verzoeker verwijst blijkt niet dat Afghaanse burgers een doelwit zijn bij de aanvallen die plaatsvinden op de wegen in Shiberghan.

Met een aanvullende nota van 9 mei 2016 vestigt verzoeker de aandacht op de recente publicatie van de “*UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016. Hij wijst erop dat er volgens deze richtlijnen algemeen melding wordt gemaakt van opstandelingen (AGE's) die het gemunt hebben op burgers die ervan worden verdacht samen te werken met of te spioneren voor pro-regeringselementen, waaronder de nationale veiligheidstroepen. AGE's zouden ook Afghaanse burgers in dienst van de internationale strijdkrachten hebben bedreigd en aangevallen. Verzoeker betoogt dat als men rekening houdt met het feit dat hij voor het leger werkte, het duidelijk is dat hij een bijzonder risicoprofiel heeft volgens UNHCR. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening te hebben gehouden met dit specifiek profiel bij het beoordelen van zijn nood aan bescherming. Echter, uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker het voorgehouden profiel van een voormalig soldaat in dienst van het Afghaanse leger en gestationeerd in de provincie Helmand, alsook de daaraan gerelateerde problemen met talibancommandant Thoran niet aannemelijk maakt. In die mate kan het risicoprofiel waarnaar hij verwijst in zijn hoofde niet worden weerhouden. Verzoeker wijst er bijkomend op dat hij van Oezbeekse afkomst is en meent dat dit volgens dezelfde recente richtlijnen van UNHCR eveneens een bijzonder risicoprofiel uitmaakt. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker eerder niet aangaf problemen te hebben ondervonden in zijn land van herkomst omwille van zijn etnische origine. Hoe dan ook kan hij niet met een eenvoudige verwijzing naar zijn Oezbeekse afkomst en algemene informatie volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, het district Shiberghan in de provincie Jawzjan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan – Security Situation Update*” van januari 2016 en de kaart van UNOCHA getiteld “*Afghanistan 2016 HNO: Conflict Severity Index*”, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van

het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties. Echter, uit dezelfde informatie blijkt ook dat een groot deel van de conflictgerelateerde incidenten in de provincie Jawzjan enerzijds doelgericht geweld betreft, en anderzijds verband houdt met de handhaving van de veiligheid en de openbare orde (i.e. IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen; zie pagina 13 en pagina 140 van voornoemd EASO-rapport). Hoewel het aantal gevallen van 'security enforcement' inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit ook op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt verder dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn, en dat de aanwezigheid van de 'Anti-Government Elements' (AGE's) hoofdzakelijk geconcentreerd is in de zuidwestelijke districten. Niettegenstaande er in uw district Shiberghan meer veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden dan in de meeste andere districten van de provincie Jawzjan, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld in verzoekers district voornamelijk doelgericht van aard is. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het de inwoners van Shiberghan dwingt hun woonplaats te verlaten. Verzoekers district blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in voormeld district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing zich baseert op een rapport van UNHCR van 6 augustus 2013, wat zou dateren van een moment waarop het conflict in Afghanistan opnieuw oplaaide. Verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan sinds 2013 sterk veranderd is en voormeld rapport onmogelijk een correct beeld kan geven van de evolutie van het conflict tussen begin 2013 en 2016. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op voormeld rapport van UNHCR beroept om, onder meer, te besluiten dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend zijn en dat om die reden niet alleen rekening dient te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan hij afkomstig is. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat het conflict in Afghanistan niet langer zou worden getypeerd door sterke regionale verschillen, waardoor het bijgevolg niet langer opportuun of verantwoord zou zijn om, wat verzoeker betreft, de veiligheidssituatie in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan in rekening te brengen. Ook de meest recente versie van voormelde richtlijnen van UNHCR, door verzoeker bijgebracht middels een aanvullende nota van 9 mei 2016, maakt geen gewag van een wijziging op dit punt. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit kan blijken dat de EASO Country of Origin Report "*Afghanistan – Security Situation Update*" van januari 2016, waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor zijn analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, niet langer correct of actueel zou zijn. Waar verzoeker erop wijst dat in voormeld EASO-rapport kan worden gelezen dat de veiligheidssituatie in Jawzjan verslechterde in de loop van 2015, doet hij geen afbreuk aan hoger weergegeven analyse. Het tekort aan militaire uitrusting en personeel, waarvan melding wordt gemaakt in de nota van het Centre for Conflict and Peace Studies (CAPS) van 6 oktober 2015 (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift), is op zich geen indicatie dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie in Jawzjan niet langer onder controle hebben. De berichtgeving over het bezoek van generaal Dostum aan Jawzjan in oktober 2015 (stuk 5 respectievelijk stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) is evenmin een indicatie in voormelde zin. Het op gezette tijden evalueren van de veiligheidssituatie en de vorderingen van de strijdkrachten kadert immers binnen de gangbare praktijk inzake het voeren van een militaire operatie. Aan de hand van een enkel incident waarbij drie burgers werden gedood en dertien burgers gewond geraakten (stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift) toont verzoeker niet aan dat de veiligheidssituatie voor burgers in Jawzjan dermate gedegradeerd zou zijn dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het bericht over de uitschakeling van een aantal talibanmilitanten in de omgeving van Shiberghan-stad (stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift) vindt weerklank in voormelde analyse van de veiligheidssituatie waar deze aangeeft dat een groot deel van de conflictgerelateerde incidenten in de provincie Jawzjan enerzijds doelgericht geweld betreft, en anderzijds verband houdt met de handhaving van de veiligheid en de openbare orde. Verzoeker erkent

dat mensen uit andere provincies en districten naar Shiberghan vluchten, maar dat betekent volgens hem geenszins dat er in Shiberghan geen hoog niveau van blind geweld zou zijn doch enkel dat er regio's bestaan waar de situatie nog erger is. De situatie in Shiberghan zou daarenboven extreem instabiel zijn. Waar de bestreden beslissing op gezag van voormeld EASO-rapport van januari 2016 aangeeft dat het geweld in Shiberghan voornamelijk doelgericht van aard is, wijst verzoeker erop dat ook duidelijk wordt vastgesteld dat er bijna telkens ook burgerslachtoffers vallen. Nog daargelaten dat verzoeker geen incidenten aanhaalt die wijzen op het voorkomen van "blind geweld" is de loutere vaststelling dat er bij bepaalde doelgerichte acties ook burgerslachtoffers te betreuren zijn – welk gegeven in bovenstaande analyse overigens wordt meegenomen – geen indicatie voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De aanslagen op de hoofdweg tussen Shiberghan en Qushtepa waarnaar verzoeker verwijst zijn volgens de informatie vervat in voormeld EASO-rapport van januari 2016 gericht tegen politiemensen en wegenwerkers die opdrachten voor de overheid uitvoeren, maar blijken geen burgers te viseren. Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 10 heeft betrekking op de bereikbaarheid van Shiberghan en is te dezen niet dienstig. Informatie waaruit blijkt dat er een gewapend conflict aan de hand is in Jawzjan respectievelijk dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies van Afghanistan recentelijk is verslechterd (stukken 11 respectievelijk 12 gevoegd aan het verzoekschrift) is niet onverenigbaar met de hoger weergegeven genuanceerde veiligheidssituatie met betrekking tot het district Shiberghan. De door verzoeker geciteerde passage uit een rapport van UNOCHA van december 2014 (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) luidens dewelke de capaciteit om teruggekeerde Afghaanse asielzoekers opnieuw op te nemen in de Afghaanse samenleving onder druk staat, heeft geen uitstaans met de veiligheidskwestie als dusdanig en doet geen afbreuk aan de hoger weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot het district Shiberghan in de provincie Jawzjan. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers ouders nog steeds in verzoekers geboortedorp in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan wonen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier of de aanvullende nota van de verwerende partij niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF